

ลูกโภกพ่อ พ่อโภกลูก

ครอบครัวหนึ่งมีพ่อ แม่ ลูก อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขพอสมควรแก่ตัวพากายหลังแม่มาตายไป เหลือแต่พ่อและลูก ๆ อีกหลายคนพากลูก ๆ ซึ่งโตเป็นหนุ่มเป็นสาวก็ทิ้ยอยแต่งงานออกเรือนไปทิ่คนสองคนจนหมัดบ้าน ทุกคนแม้จะออกเรือนไปแล้วก็ยังเลี้ยงดูพ่ออยู่เสมอไม่ให้พ่อเดือดร้อนด้วยประการทั้งปวง ไม่นานนักพากลูก ๆ ก็มาหาพ่อพร้อม ๆ กัน แต่ละคนได้ออกปากขอแบ่งเงินเพื่อเอาไปสร้างครอบครัวให้เจริญมั่นคง

ฝ่ายพ่อก็เห็นว่าถึงเวลาแล้วที่จะแบ่งทรัพย์สมบัติให้ลูก ๆ เอาไปทำกินเสียที่จึงจัดการแบ่งเงินให้ไปคนละส่วน ๆ เท่า ๆ กันและให้ไปจนหมัดไม่เหลือไว้สำหรับตนเลย “พ่อแบ่งให้ไปหมัดแล้วนะ ให้เท่ากันหมัด ให้เอาไปทำมาหากินสร้างครอบครัวของตนให้เจริญมั่นคง แต่พากลูก ๆ จะต้องเลี้ยงดูพ่อตลอดไป พ่อแก่แล้วกินใช้ไม่สิ้นเปลืองสักเท่าไรหรอก” พากลูก ๆ ต่างรับปากจะดูแลพ่ออย่างดี ไม่ให้อุดไม่ให้อยาก ไม่ให้เจ็บไม่ให้ไข้ แต่แล้วก็ทำได้กันได้ไม่เท่าไรพอดีทรัพย์สมบัติเงินนำไปแล้ว ความกราธีอีอรันในความกตัญญูตัวมั่นลดน้อยลงไป จนกระทั่งปล่อยให้พ่ออด ๆ อย่าง ๆ

พ่อไม่รู้จะทำอย่างไรดี ไร่นาก็ให้เข้าไปหมัดแล้ว จึงไปปรึกษากับเพื่อนคนหนึ่ง เพื่อนพ่อคนนี้เป็นคนมีปัญญาคิดอ่านเป็นจึงแนะนำว่า “เอาอย่างนี้ ฉันจะช่วยคิดให้ ฉันมีทางแดงอยู่ก่อนหนึ่ง มีนาหนัก ๑,๐๐๐ บาท เราทำปลอมให้เป็นทองคำขี้ร้านพากลูก ๆ มั่นจะกลับมาดูแลให้ดียิ่งกว่าเก่า”

คิดดังนั้นแล้ว เพื่อนพ่อก็เอาไปให้ช่างทองทำปลอมให้เป็นทองคำ เศร็จแล้วก็นัดมาเจอกันใหม่ในวันต่อมา โดยนัดพากลูก ๆ มาพร้อมหน้ากันที่บ้านเพื่อน เอาทองคำปลอมมาให้ลูกดูแล้วกล่าวว่า “นี่เป็นทองคำของพ่อ พ่อฝากเพื่อนรักษาไว้ หองนี้จะยังไม่แบงให้ใครจะเก็บไว้ที่นี่ก่อน ถ้าใครทำตัวดี พ่อจะแบ่งให้เมื่อถึงเวลาอันสมควร” นับแต่นั้นมาพากลูก ๆ ก็หันกลับมาดูพ่อเหมือนเดิม ชีวิตของพ่อค่อยยังชั่วขึ้น กาลเวลาผ่านมาหลายปี พ่อถึงแก่กรรม หลังจากจดงานศพกันเรียบร้อยแล้ว พากลูก ๆ ก็ไปขอทองคำจากเพื่อนพ่อแล้วเอ้าไปเก็บไว้ พอมามาเปิดดูอีกที กลับกลายเป็นทองแดงไปหมัด จึงไปหาเพื่อนพ่ออาหงำไปให้ดูด้วย

เพื่อนพ่อจึงเล่าความจริงให้ฟังทั้งหมัดแล้วกล่าวว่า “ทองคำจะกล้ายเป็นทองแดงก็ช่างมั่นเอาจะ ขอให้หัวใจของพากลูก ๆ เป็นทองคำกันนับว่าวิเศษแล้ว หัวใจที่เป็นทองคำคือหัวใจที่เปี่ยมด้วยคุณธรรมความดีชายแสลงน้ำใจเสียสละน้ำใจเพื่อแผ่นน้ำใจตัญญูกอไปสู่พ่อแม่ นี่จึงจะเป็นทองคำแท้ที่ควรจะใส่ใจมากกว่า”

พากลูก ๆ ฟังเพื่อนพ่อสั่งสอนถึงกับนั่งอึ้งไปตาม ๆ กัน บางคนชาบชี้ถึงกับน้ำตาซึมไปที่เดียว ลูก ๆ ได้กล่าวขอบคุณเพื่อนพ่อว่า “พากเราขอขอบคุณคุณพ่อมากที่ได้ออกอุบัยให้พากเราได้กลับตัวเป็นคนดี วันนี้ยังได้สั่งสอนให้พากเราได้ชาบชี้ถึงคุณธรรมต่าง ๆ อีกด้วย”

ก่อนจะกลับลูก ๆ ได้มอบทองแดงคืนเพื่อนพ่อไปแล้วให้คำนับว่าจะดำเนินตนอยู่ในความดีงามจนตลอดชีวิต